

CẢM TƯỜNG CỦA PHẬT TỬ TRONG NGÀY VU LAN

Nam mô Bồ Sư Từ Phụ Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nam mô Đại hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát.

Ngưỡng bái bạch chư Tôn đức Tăng Ni.

Kính thưa quý vị Phật tử, những người con hiếu thảo đang quỳ trước ba ngôi Tam bảo.

Tháng bảy về...

Mang theo những cơn mưa ngâu dầm dề như giọt nước mắt của đất trời.

Không khí mùa báo hiếu, như thấm đẫm vào từng hơi thở, từng nhịp đập của trái tim người con Phật.

Mùa Vu Lan lại về, mùa của những trái tim thổn thức, mùa của những giọt nước mắt muôn màng, mùa của những lời yêu thương chưa kịp gọi thành tên, nhắc nhở chúng ta về ân đức sinh thành dưỡng dục của ông bà, cha mẹ.

Hôm nay ngày ... tháng 07 âm lịch, trong giây phút thiêng liêng của mùa Vu Lan Báo Hiếu, thật diễm phúc cho chúng con được quỳ trước chánh điện trang nghiêm Chùa... , dưới sự chứng minh của chư Tôn đức Tăng Ni, để dâng lên đôi lời cảm tưởng. Như một nén tâm hương, như một lời sám hối, và cũng là một lời tri ân đến những đấng sinh thành cao cả.

Xin cho phép con, một người con trần tục, được thay lời cho tất cả những người con, người cháu có mặt trong đạo tràng hôm nay, cất lên tiếng lòng – từ tận sâu tâm khảm – tưởng niệm công ơn trời biển đến ông bà, cha mẹ.

Ngưỡng bái bạch chư Tôn đức và toàn thể đại chúng!

Chúng con từng nghe: **“Hiếu thuận với cha mẹ là nghiệp lành lớn nhất của đời người.”**

Trong Kinh Tứ Thập Nhị Chương, đức Phật dạy:

“Thờ trời đất quý thần, không bằng có hiếu với cha mẹ, vì cha mẹ là hai vị thần mình cao nhất trong các thần mình.”

Lời vàng ngọc ấy như ngọn đuốc soi đường, chỉ cho chúng con thấy tầm quan trọng của hiếu đạo. Vì:

Có một dòng suối ngọt ngào nhất trên đời – đó là dòng sữa mẹ.

Có một ngọn núi vững chãi nhất – đó là tình thương của cha.

Cha mẹ – hai tiếng thiêng liêng và thân thương nhất trong đời người.

Chúng con đã được sinh ra, lớn lên, trưởng thành, và có được hình hài như ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ công lao trời biển của cha và mẹ.

Thưa đại chúng.

Trong không gian trang nghiêm của đạo tràng, xin quý vị hãy nhắm mắt lại, hồi tưởng về tháng ngày...

Từ khi ta còn là bào thai trong bụng mẹ, cha mẹ đã phải chịu biết bao gian nan, khổ nhọc.

Ân mẹ – là đại dương tình thương không bờ bến.

Mẹ cuu mạng ta chín tháng mười ngày.

Ngày con cất tiếng khóc chào đời, chính là ngày mẹ đi qua cửa tử sinh, đánh đổi sinh mạng mình cho sự sống của con.

Mẹ trao cho con dòng sữa ngọt lành, những hơi ấm dịu kỳ.

Mẹ thức bao đêm dài để lau mồ hôi khi con ốm đau, vỗ về khi con quấy khóc.

Mẹ ngồi bên nôi, ru con bằng những lời ru ngọt ngào đưa con vào giấc ngủ:

“Gió mùa thu mẹ ru con ngủ,

Năm canh dài mẹ thức đủ năm canh.”

Tình mẹ đâu chỉ là cơm ăn áo mặc, mà còn là ánh mắt dịu dàng, là bàn tay ấm áp, là cả cuộc đời mẹ hy sinh cho chúng con.

Cánh cò cõng nắng cõng mưa,

Mẹ tôi cõng cả bốn mùa gió sương.

Hình ảnh mẹ như cánh cò lặn lội, tảo tần, khiến chúng con không cầm được nước mắt.

Và cha – người anh hùng thầm lặng.

Công cha như núi Thái, sừng sững, vững chãi.

Cha ít nói lời yêu thương, nhưng tình cha bao la như biển cả,

Cha là người thầy đầu tiên dạy ta cách sống, cách làm người, dạy ta lòng dũng cảm và sự kiên cường

Có bao giờ chúng ta nhìn kỹ đôi bàn tay cha chưa?

Đầy vết chai sần, đầy nếp nhăn.

Từng gánh nặng trên đôi vai Cha

Từng giọt mồ hôi Cha đổ, giờ đây in hằn lên từng đường vân tay.

Đó không chỉ là dấu vết của thời gian, mà là chứng tích của cả cuộc đời lặng lẽ hy sinh.

Bàn tay ấy đã dìu ta bước đi chập chững đầu đời, đã dắt ta qua bao ngã rẽ đường đời.

Đề rồi...

Con lớn khôn, tóc cha bạc trắng,

Mãi mưu sinh, con chẳng kịp về.

Chưa kịp nói câu cảm ơn cha,

Thì bóng cha đã xa ngàn dặm...

Cha ơi! Cha là cả thế giới của con!

Thừa toàn thể đại chúng!

Cha mẹ đã đánh đổi cả tuổi xuân, sức khỏe, ước mơ riêng... để đổi lấy nụ cười và tương lai cho con.

Mỗi sợi tóc bạc trên đầu mẹ là một lần vì con.

Mỗi vết nhăn trên trán cha là một lần hy sinh thầm lặng.

Như Trong Kinh Báo Ân Phụ Mẫu, đức Phật dạy: *“Cha mẹ sinh con, nuôi dưỡng con, dạy dỗ con nên người. Công ơn ấy to lớn như núi cao biển rộng, không gì sánh bằng”*.

Khi còn thơ bé, chúng ta chỉ biết nhận. Chúng ta vô tư đón nhận tất cả yêu thương, chăm sóc mà cha mẹ, ông bà dành cho, xem đó là điều hiển nhiên.

Rồi, Chúng ta lớn lên lại vô tâm, hờ hững...

Chúng ta đã từng cãi lời, đã từng giận dỗi.

Chúng ta trách cha mẹ không đủ giàu sang?

Có những lời vô ý khiến cha mẹ tổn thương, ông bà phải phiền lòng.

Chúng ta bận rộn với công việc

Vì mưu sinh, danh vọng, tiền tài.

Với những mối quan hệ xã hội, với cuộc vui bên ngoài.

Có những lúc bỏ quên bữa cơm gia đình.

Thiếu kiên nhẫn để lắng nghe những lời tâm sự của cha mẹ?

Mà quên mất rằng cha mẹ đang già yếu, lưng còng chân mỏi, mái tóc bạc phơ, sức khỏe suy giảm theo theo thời gian.

Mỗi lời nói vô tình, mỗi hành động thiếu suy nghĩ – đều là một nhát dao cứa vào tim cha mẹ.

Đến khi, bóng dáng cha mẹ khuất dần trong cõi nhân gian này, ta mới chợt giật mình hối hận.

Giờ đây, nghĩ lại, lòng chúng con quặn thắt một nỗi xót xa khôn nguôi.

Không chỉ là cha mẹ, chúng con còn có ông bà

Những gốc cây cổ thụ đã che chở, nâng đỡ cả một đại gia đình.

Tình ông bà không ồn ào, không vội vã, mà sâu lắng như những lời khuyên răn, như những câu chuyện cổ tích đã nuôi dưỡng tâm hồn chúng con.

Ông bà đã trải qua bao sóng gió cuộc đời, để rồi ngày nay, mái tóc đã bạc, lưng đã còng, vẫn luôn dõi theo từng bước đi của con cháu, vẫn luôn dành trọn vẹn tình thương và sự bao dung.

Ngày hôm nay, trong mùa Vu Lan, trước ngôi Tam bao xin mỗi người con chúng ta hãy thành tâm sám hối.

Sám hối tất cả những lỗi lầm.

Sám hối những vô tình, vô tâm đã gây buồn phiền cho cha mẹ, ông bà.

Ngưỡng bạch chư Tôn đức và đại chúng.

Trong Kinh Đại Báo Phụ Mẫu Ân Trọng, Đức Phật dạy:

“Nếu có người con, vai công cha, vai công mẹ, đi suốt trăm năm, máu thịt có khô, xương tủy có mòn... cũng không thể trả hết công ơn sinh thành dưỡng dục.”

Đức Phật cũng dạy: *“Lòng hiếu thảo là ruộng phước tối thượng ở thế gian này.”*

Đền đáp công ơn cha mẹ không chỉ là phụng dưỡng, chăm sóc, mà còn là đưa cha mẹ đến gần Tam Bảo, hướng cha mẹ về con đường chánh pháp.

Nếu cha mẹ còn, hãy đưa cha mẹ đến chùa, gieo duyên lành với Phật pháp.

Nếu cha mẹ đã quá vãng, hãy tu tập tinh tấn, hồi hướng công đức cho cha mẹ được siêu thoát.

Văn hóa truyền thống Việt Nam, với đạo lý “uống nước nhớ nguồn,” “ăn quả nhớ kẻ trồng cây,” cũng luôn đề cao lòng hiếu thảo.

Tín ngưỡng thờ cúng tổ tiên là một nét đẹp văn hóa, thể hiện lòng biết ơn sâu sắc của con cháu đối với những người đã khuất. Bất cứ người con, người cháu nào, dù đi đâu về đâu, cũng luôn nhớ về cội nguồn, nhớ về nơi chôn nhau cắt rốn.

*"Vu Lan về con quỳ trước Phật,
Cầu cho mẹ cha đặng bình an.
Công ơn sinh dưỡng cao vời vợi,
Con nguyện báo đền đến bạc đầu".*

Thưa toàn thể đại chúng!

Chúng ta có thể không giàu có, không thành đạt, nhưng chúng ta phải là một người con hiếu thảo.

Báo hiếu không chỉ là vật chất, mà còn là sự quan tâm, chăm sóc bằng cả tấm lòng. Hãy dành thời gian cho cha mẹ, ông bà nhiều hơn.

Một bữa cơm gia đình ấm cúng, một cuộc điện thoại hỏi thăm, một cái nắm tay thật chặt, một lời nói “con yêu mẹ,” “con thương cha” đều quý giá hơn vạn lần những món quà xa xỉ.

Một bữa cơm do chính tay ta nấu, một tách trà ấm ta pha, một lời hỏi thăm ân cần: “cha mẹ có mệt không?”...

Chúng ta hãy đỡ đần cha mẹ những công việc nhỏ nhất.

Tất cả những điều tưởng chừng nhỏ bé ấy lại là liều thuốc tinh thần vô giá, là niềm hạnh phúc vô bờ của những bậc sinh thành.

Khi cha mẹ già yếu, hãy nhẹ nhàng bỏ qua cho những vụng về của cha mẹ

Hãy chăm sóc khi cha mẹ ốm đau, hãy lắng nghe khi cha mẹ cần tâm sự.

Hãy ở bên, lắng nghe những câu chuyện của họ. Bởi trong đó chứa đựng cả một đời người, cả một khoảng trời ký ức thiêng liêng.

Hãy nắm lấy bàn tay gầy guộc, run run của mẹ.

Hãy làm điểm tựa vững chắc cho cha, như xưa kia cha mẹ đã từng làm cho ta.

Nhưng ngày nay, trong xã hội hối hả, nhiều người con quên mất bổn phận ấy. Họ mải mê công việc, để cha mẹ cô đơn ở quê nhà, chỉ gọi điện vài câu qua loa.

Làm sao không đau lòng khi nghĩ đến cảnh cha mẹ ngồi bên mâm cơm nguội lạnh, chờ con về?

Hãy tưởng tượng, nếu một ngày cha mẹ ra đi mãi mãi, chúng ta sẽ hối hận biết bao vì chưa kịp nói lời yêu thương.

Nước mắt hôm nay rơi, chính là để chúng ta tỉnh ngộ, hãy hành động ngay khi còn có thể.

Đừng để khi “*cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng*”, cha mẹ ra đi rồi ta mới khóc than, thì đã muộn màng.

Đối với những ai cha mẹ đã mất, Vu Lan không phải là mùa để than khóc, mà là mùa để chúng ta thực hành hạnh hiếu.

Hãy làm những việc thiện, phóng sinh, ăn chay, niệm Phật, hồi hướng công đức cho cha mẹ.

Mỗi việc làm tốt, mỗi lời nói thiện, mỗi ý nghĩ trong sáng của chúng ta đều là một bông hoa hồng đỏ thắm dâng lên chư Phật, cầu nguyện cho cha mẹ được siêu thoát, được an lạc.

Dại chúng ơi,

Hôm nay, trên tay nhiều người trong chúng ta đang cài một đóa hoa hồng.

Màu hoa đỏ thắm cho những ai còn diễm phúc được có mẹ, có cha.

Màu hoa hồng nhạt cho những ai còn cha hoặc còn mẹ.

Và đóa hoa trắng tinh khôi, như một niềm tiếc thương vô hạn, cho những ai không còn cha mẹ trên đời.

Dù màu hoa nào, thì trong lòng mỗi người con, người cháu, vẫn luôn bùng cháy một ngọn lửa hiếu hạnh.

Hãy để mùa Vu Lan này không chỉ diễn ra trong một ngày, mà phải là mùa hiếu hạnh trong trái tim ta – mỗi ngày, mỗi phút giây.

*Cha mẹ ngày già yếu
Cho con trẻ khôn thêm
Thế mà ta lại quên
Để cha mẹ buồn tủi.
Một mai người khuất núi
Thương tiếc cũng như không
Chữ hiếu chưa làm xong
Đừng nói điều nhân nghĩa.*

Hãy sống sao cho trọn đạo làm con, đừng để khi cha mẹ không còn, ta ôm một nỗi hối tiếc khôn nguôi.

Hãy nhớ rằng, cuộc đời này vô thường, chúng ta không thể biết được ngày mai ai còn ai mất. Hãy yêu thương khi còn có thể, phụng dưỡng khi còn có cơ hội.

Cha mẹ ơi! Chúng con xin quỳ lạy dưới chân cha mẹ, xin tạ ơn những hy sinh thầm lặng. Chúng con hứa sẽ sống hiếu thảo, sẽ chăm sóc cha mẹ khi về già, sẽ dạy con cháu noi gương.

Thừa toàn thể đại chúng!

Trong ngày Vu Lan này, trước chánh điện và chư Tăng Ni chứng minh, chúng con cùng nhau phát nguyện:

*“Nguyện cho cha mẹ hiện tiền được an lành,
Cha mẹ quá vãng được siêu sinh tịnh độ”.*

Mong rằng mỗi Phật tử có mặt hôm nay, sau khi nghe bài cảm tưởng này, sẽ về nhà ôm cha mẹ thật chặt, nói lời cảm ơn, và sống sao cho tròn chữ hiếu.

Cuối cùng, xin cho phép con được dâng lên lời nguyện cầu tha thiết nhất:

Nguyện cầu hồng ân Tam Bảo gia hộ cho tất cả cha mẹ, ông bà của chúng con, dù còn hay đã mất, đều được an lạc, vô lượng thọ.

Nguyện cầu những ai còn cha mẹ, hãy biết trân quý và phụng dưỡng cha mẹ.

Nguyện cầu những ai không còn cha mẹ, hãy tinh tấn tu hành, hồi hướng công đức cho cha mẹ.

Nguyện cầu tất cả chúng sinh đều được sống trong tình yêu thương, hiếu thảo, để cuộc đời này mãi là mùa Vu Lan.

*"Vu Lan báo hiếu song thân
Cầu cho cha mẹ muôn phần bình an
 Không cần nhà đẹp xe sang
Cầu cho cha mẹ an nhàn thanh thoi
 Còn cha còn mẹ trên đời
Là điều may mắn ông trời ban cho."*

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát.

Xin thành kính đánh lễ chư Tôn đức, và cảm ơn toàn thể đại chúng đã lắng lòng cùng chúng con tưởng niệm công ơn sinh thành dưỡng dục.
